

Som molt de Rocafort.

El periòdic municipal de Compromís

Núm. 05
Abril 2023

És l'hora de decidir com volem que funcione Rocafort

rocafort@compromis.net

Un Rocafort prometedor per a totes i tots

Pàgina 2

De la història al futur que fem junts cada dia

Pàgina 3

Un Rocafort prometedor per a totes i tots

Hola, soc Sara Juárez, i estic molt il·lusionada d'unir-me a la llista de Compromís per Rocafort.

Mai abans havia militat en cap partit, però he sigut testimoni del model de societat inspirador que proposa Compromís, i he comprovat, tant a nivell municipal com autonòmic, que ha demostrat governar per a les persones i que compta amb lideratges que han ajudat a transformar aquesta societat. Això m'ha impulsat a unir-me a aquest projecte.

Els valors que representa Compromís, com la inclusió, la igualtat, la justícia i el compromís amb una ciutat més verda, pròspera i inclusiva, són els que desitgem per a l'entorn on creixen els nostres fills i filles, i on residim tots i totes.

Un Rocafort on els llocs compartits estiguen plens de vida, on els comerços siguen espais d'encontre, on puguem complir els nostres projectes de vida i on la cultura jugue un paper rellevant.

Com a mare, sé que la cultura pot ser una font d'inspiració i enriquiment per als nostres fills. Com a

professora, he vist com la cultura pot jugar un paper crucial en l'educació i formació dels joves. Per això, crec que hem d'invertir en ella i promoure-la com un valor essencial en la nostra societat.

Em referisc a una cultura que siga alhora lúdica i enriquidora, aquella capaç de transmetre'ns valors que ens fan emocionalment intel·ligents i empàtics, i que forma ciutadans a favor d'una societat sana, justa i solidària. Per a això, tinc propostes d'activitats transformadores i significatives, per a xiquets, joves i majors, que considere interessants i molt necessàries per a la nostra comunitat.

A més, crec que és important que tinguem una representació política diversa i equilibrada. Com a dona jove i treballadora, crec que puc aportar una perspectiva diferent i treballar en estreta col·laboració amb la resta per a aconseguir solucions efectives.

En definitiva, treballar per a aconseguir un Rocafort prometedor per a tots i totes.

Sara Juárez, núm. 2 de la candidatura de Compromís per Rocafort

“ Un Rocafort on puguem complir els nostres projectes de vida i on la cultura jugue un paper rellevant.

Reclamen respecte al valencià i l'Ajuntament fa com si res

El poble valencià tenim, segons les lleis vigents i la lògica diària, dues llengües oficials. A més el valencià ens és llengua pròpia. A causa de la seua situació més feble per haver estat exclosa de les institucions i l'ensenyança, a banda d'haver sigut arraconada i perseguida per sistema... Mereix conforme a llei “una protecció i promoció especials”.

L'Ajuntament de Rocafort el 2020 va decidir substituir els senyals indicatius del poble (en valencià) per uns altres més difícils de llegir (i en castellà). Així governaven llavors.

respongué els escrits per registre d'entrada, ni al Síndic de Greuges. L'estiu del 2021 el Síndic censurava tant una acció (no respondre els escrits veïnals) com l'altra (arraconar el valencià en els nostres carrers).

Però aquells senyals nefastos continuen en els carrers, no es garanteix l'ús del valencià, i ara que en general es respecta la informació en doble idioma, algunes regidories s'obstinen a vulnerar els drets excloent el valencià en la seua informació. Cal respecte a la llei, i una miqueta de vergonya.

De la història al futur que fem junts cada dia

Quadre de la batalla d'Almansa pel pintor Ricardo Balaca (1862, Congrés dels Diputats)

Josep Maria Aulló

El 25 d'abril de 1707, amb la desfeta d'Almansa els valencians no sols vam perdre una batalla, sinó que va suposar la mort del Regne de València, que fins aleshores i durant cinc segles va regir la manera de viure dels seues ciutadans. Cinc cents anys en els quals els valencians vam fer sentir la seua veu al llarg de tota la Mediterrània. Cinc segles d'esplendor de la llengua que ens havia portat el rei Jaume I amb als escrits d'Arnau de Vilanova, d'Ausiàs March, Joanot Martorell, Isabel de Villena, Joan Roís de Corella

Després de la batalla d'Almansa, es posa fi als cinc segles d'independència dels valencians. El primer borbó, Felip V: "por el justo derecho de conquista ..." imposa el Decret de Nova Planta, com a conseqüència es suprimeixen totes les institucions pròpies dels valencians, i s'anul·len les lleis i l'autogovern del Regne de València. S'imposen les lleis i l'idioma de Castella. Com diu l'historiador Pierre Vilar, s'havia aconseguit l'objectiu del «espíritu de la Meseta pastoral y guerrera», és a dir, la uniformitat amb Castella.

La guerra contra la llengua, els castellans sempre l'han tingut molt clara. Ben sabut és que la

desaparició de la llengua d'un poble és la desaparició de la seua identitat com a poble. El borbó Felip V ho tenia clar, i per això la repressió de la nostra llengua després de la batalla d'Almansa va ser salvatge. En 1939 el dictador Franco també ho tenia ben clar: "La unidad nacional la queremos absoluta, con una sola lengua, el castellano, y una sola personalidad, la española".

¡Clar que la situació actual és ben diferent!, la nostra llengua ja no està prohibida, però la constitució espanyola de 1978 encara la relega a un paper secundari. Es per això que es donen amb molta freqüència casos on se manté eixe esperit d'abús de poder d'un centralisme mesetari, reconquistador i medieval que no vol que es normalitze l'ús del valencià. Però nosaltres sabem ben bé que «el poble que conserva la sua llengua guarda la clau de la seua llibertat».

Els valencians conscients i orgullosos de ser-ho, hem sabut transmetre de generació en generació la llengua materna. Com va dir l'escriptor de Sueca: Allò que siga el poble serà la llengua, o viceversa, allò que siga la llengua serà el poble.

“
L'ús social del valencià indica la nostra qualitat democràtica, i als plens municipals quasi no se sent

La consciència de no ser res si no som poble

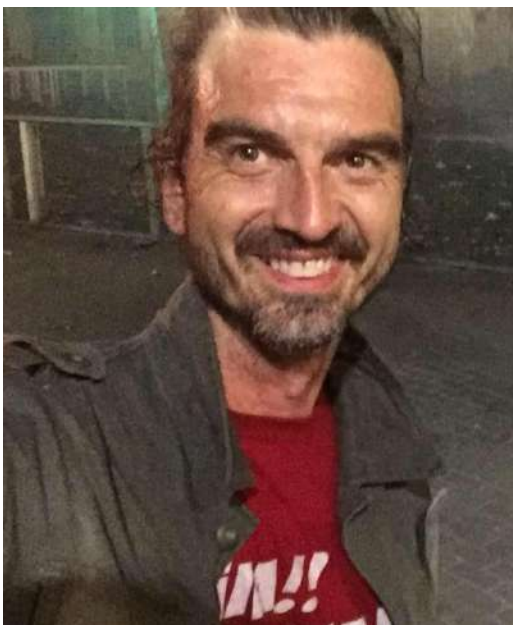
Eduard Comeig.

La data del 25 d'abril és una bona ocasió per a fer memòria. Recordar d'on venim i l'esforç quotidià dedicat per a millorar les condicions de vida i convivència entre les persones que conformem la nostra societat. Aquí trobem la llavor de la consciència social i ciutadana. Com va escriure Vicent Andrés Estellés, la consciència "de no ser res si no s'és poble".

I en conseqüència, quan sentim i vivim el nostre poble, també ens sorgeix la responsabilitat per la qualitat de vida que tenim i com millorar-la. La responsabilitat amb el manteniment i renovació de les

nostres tradicions. Com també amb la conservació i el profit futur del nostre patrimoni. També l'atenció acurada al nostre patrimoni natural, que ens fa beneficiaris actuals però també assegurador de la millor continuïtat. Com amb la Bonaigua i l'horta, que aconsegueix el consens davant projectes negatius com l'assarb.

I en el centre de la nostra atenció, la millora dels serveis públics que afecten el veïnat. Perquè han de ser la nostra responsabilitat compartida. I perquè el foc que ens agrada és el que fa festa i ens il·lumina l'alegria.

25 d'abril: pel Rocafort viu, conscient i actiu, nostre

Cada 25 d'abril fem memòria de la desfeta d'Almansa, els efectes de la qual encara són ben presents en el nostre dia a dia. Ja ho diu la veu popular: "Quan el mal ve d'Almansa, a tots alcança". Una guerra pels equilibris europeus que s'emportà per davant tota l'estructura del Regne de València, els nostres Furs, les nostres garanties de convivència pròpies. El 29 de juny de 1707, aquell primer borbó signava els Decrets de Nova Planta de València i Aragó, en el qual "por justo derecho de conquista" decidia eliminar-nos, esborrar-nos del mapa.

Aquell incendiari malparit, i els seus esbirros, cremaren viles i desfermaren la major repressió que havíem conegut, fins i

tot contra els seus partidaris quan alertaven de l'excés de l'abús...

Però tres-cents setze anys després el poble perviu, continuem provant de trobar la nostra manera de construir la convivència, i també el nostre camí cap al futur. Com el poble mediterrani que som, hem rebut milanta onades, les hem assumides i n'hem fet saó, com la terra fèrtil de l'horta ve de l'acumulació dels allaus. Perquè ser valencians és la nostra manera de trobar un camí compartit de respecte i llibertat. Firms en l'esperança conscient, constants en la faena i en la cura de l'entorn proper. Sabedors que cal buscar-nos la vida, sols confiem en referències properes.

Tenim el pitjor finançament de l'Estat, les pitjors inversions: el maltractament cap al poble valencià és un hàbit. Neguen el nostre Dret Civil amb excuses i condescendents. No respecten els pactes i pensen que la burla ací és debades... Però nosaltres recordem Obrint Pas cantant La Flama: "«avançant amb la gent, / rellevant contra el vent, / transportant sentiments, / viurem mantenint viva / la flama a través del temps, / la flama de tot un poble en moviment»".

Posem l'accent en el fet contrastat que hem perdurat i hem mantingut la llengua i la nostra particular manera de viure. A pesar de tot. I ens hem ensenyat a no afluixar mai, i ho fem amb un somriure. Som i serem.

 @compromisrocafort
 @compromisrocafort
 rocafort.compromis.net

 Coalició Compromís
 @compromis
 @compromis
 compromis.net